

به نام خدا

۱. معرفی درس و منطق آن

اگر تدریس را فرایندی سازمان یافته، اخلاقی و متعهدانه بدانیم که، نیازمند بهره گیری از یافته های علمی، شهود^۱، خلاقیت، فی البداهگی^۲ در موقعیت های بی بدیل و منحصر بفرد است، در آن صورت برنامه کارورزی بجای تمرکز بر آموزش تکنیک ها و فنون، نیازمند آن است که دانشجویان را فعالانه با موقعیت های واقعی در سطح کلاس درس روبرو نموده و به آنان کمک کند تا با بکارگیری روش های استدلالی/ منطقی به بررسی موقعیت های یادگیری پرداخته و با آگاهی انتقادی نسبت به تجربیات اندوخته شده به آفرینش الگوهای ذهنی و طرحواره هایی بپردازند که به آنان در اتخاذ تصمیمات اثر بخش و ارزیابی نتایج تصمیمات جهت برنامه ریزی کمک کند.

تدریس اساساً عملی وابسته به موقعیت است و طبیعتاً با ویژگی های شخصی معلم و آنچه او، در یک مکان و زمان خاص، انجام می دهد مرتبط است، از این رو فرصت های یادگیری تدارک دیده شده در کارورزی^۳، به دنبال آن است تا دانشجویان را در معرض دانش کاربردی که ترکیبی از انواع مختلف دانش (بیانی^۴، رویه ای^۵، موقعیتی^۶، فراشناختی^۷) است قرار داده، و به آنان کمک کند تا با مطالعه و تأمل بر روی موقعیت های آموزشی و تربیتی از طریق طراحی فعالیت های یادگیری امکان کسب تجربیات مستقیم، بررسی نتایج و بازاندیشی در خصوص دیدگاه های مختلف و دریافت های خود را بدست آورند. در برنامه کارورزی دو دانشجو با قرار گرفتن در معرض تکالیف اصیل^۸، توانایی تأمل در عمل را به طور مقدماتی از طریق مشارکت در فرآیند آموزش (فردی، گروه های کوچک/ گروه های بزرگ) و نهایتاً اجرای مستقل فعالیت های یادگیری در سطح کلاس درس کسب خواهد نمود و به درک صحیحی نسبت به آنچه در کلاس جریان دارد دست می یابد. آگاهی نسبت به تصمیمات ناظر به برنامه ریزی، اجرای و ارزیابی، به عنوان یک فرآیند تأملی به شناخت جهت گیری حرفه ای، نوع تفکر و سبک تدریس دانشجو کمک خواهد کرد.